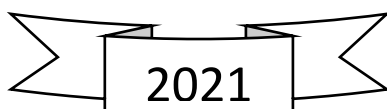

Associació El "Ptit Princep" de Catalunya

Obra participant

Recordant “El Petit Príncep”

Recordeu la historia del Petit Príncep ?

El seu creador deia: "... Si un infant, llavors, ve cap a vosaltres, si riu, si un mira encuriós... endevinareu que es ell. Aleshores, feu-me el favor! No em deixeu tant trist; escriviu-me tot seguit que ha tornat!..."

Aquell Petit Príncep que va imaginar Antoine de Saint-Exupéry al desert, aquell infant que recorria els planetes i parlava amb la guineu i cuidava la seva flor i canviava de lloc la cadireta per veure les postes de sol quan estava trist, no es només una ficció. Ell viu entre nosaltres. Cal tan sols que el sapiguem veure, que fugim una mica de la monotonia que ens envolta i deixem lliure aquesta part de nosaltres que cada cop tenim més empresonada i que fins i tot, desgraciadament, en alguns casos, s'ha arribat inclús a extingir del tot.

Ell no en volia saber res de la "gent gran", només amb l'infant que havíem sigut alguna vegada i retornant d'una manera o d'un altre a aquesta infantesa, és de l'única forma que el podem reconèixer.

Per la vida en passen tants de "grans prínceps..." A vegades ens deixem enlluernar per paraules i fets que estimulen la nostra vanitat, vivim pendents d'ells i ens hi apropem per tal d'aprendre la manera d'aconseguir el triomf, l'èxit, la popularitat, el poder... o simplement el reconeixement que pensem nos se'ns ha estat prou valorat.

Però, no ens enganyem, amics, no es entre aquests personatges de titella que el trobarem.

Un bon dia, també jo vaig aterrar al desert, un desert ple de gent buida que no comprenia res, un desert de soledat interna, un desert que mica en mica m'anava ofegant i que poc a poc, fins i tot no resultava massa difícil, anar acceptant, però de cop, vaig notar el senyal, vaig intuir al Petit Amic i el vaig descobrir entremig d'aquella immensa massa de gent.

El seu esguard era net i transparent, les seves paraules clares. Al seu costat s'hi respirava una aire de fermesa i força, però a la vegada una pau i serenor que t'obria la porta a l'esperança

I ara penso amb com n'era de trista, buida i pobra la meua vida, abans de trobar-lo. Perquè ara sé que no estic sol, que mai més estaré sol, perquè encara que ell tingues que seguir el seu camí i no el pogués tenir sempre al costat, seguiria portant-lo a dintre, com un petit trosset de mi mateix.

Per això, amics, voldria aprofitar aquesta ocasió, per demanar-vos que esteu alerta, que per uns moments, tanqueu les portes de fora i voltegeu els ulls cap el vostre l'interior. Si de cop sentiu que la vida te una expressió diferent, si us sembla més bonic el sol, el cel més blau i mes lluents els estels..., si torneu a somiar, si sou fidels a les vostres idees i sou capaços de despertar vells sentiments adormits.... ¡Atenció!... Ell es a prop!

Aleshores, cerqueu entre les persones que us envolten. Si en alguna d'elles descobriu l'Honestetat, la Noblesa, l'Amistat vertadera, la Confiança, la Pau, la Seguretat i la Companyia. Si us sentiu tranquils de que us compren, fins i tot sense paraules. Si mirant al fons dels seus ulls, veieu la Sinceritat d'un cor obert i d'una ma estesa.... no espereu mes... L'heu trobat!

Obriu de bat a bat totes les "portes" i mentre el tingueu al costat, sigueu bons deixebles. Apreneu d'ell, tot el que pugueu, perquè qui sap, si un dia, sereu també vosaltres, per a qualsevol, aquest Petit Príncep que cerca sense trobar.

Jossie Casanovas Llach

Primer de tot us voldria dir que aquest treball no el considero per presentar a cap concurs. És senzillament una idea que m'ha passat pel cap, però no té cap altre valor.

Se'm va acudir aquest títol perquè va ser recordant tota la història del Nostre Petit Amic que em van venir a la ment aquestes quatre lletres que vaig plasmar en un paper, com deia abans sense cap mena de valor que no sigui aquest, el de compartir un pensament amb vosaltres.